

Zendingsprojecten 4e kwartaal 2025: **Zuid-Amerikaanse Divisie**

1. Slaapzalen en opleidingscentrum voor zendelingen – Chile Adventist University, Chillán, Chili
2. 100 kindersabbatschoolklassen in kerken met een laag inkomen – Chili
3. Kerkgebouw – Pernambuco Adventist Academy, Sairé, Brazilië

Hoop van de Amazone
Brazilië, 4 oktober
Cassi

Sommige predikanten wonen in pastorieën die bij een kerk horen. Anderen kopen of huren huizen die ver van de kerken liggen waar ze hun diensten verlenen. Predikant Cassi woont op een boot die tevens als kerk fungeert.

Cassi's drijvende kerk is een project van de dertiende sabbat, aangekocht met behulp van wereldwijde collectes die in het eerste kwartaal van 2016 zijn ingezameld. Mensen zoals u hebben het voor Cassi mogelijk gemaakt om onbereikte mensen in afgelegen dorpen langs de Amazone te bedienen.

Het missieverhaal van vandaag is een blik op het werk van predikant Cassi en de drijvende kerk, die Hoop van de Amazone heet.

Wanneer de boot bij een dorp aankomt, gaat Cassi van deur tot deur om mensen te ontmoeten, hun vertrouwen te winnen en vrienden te maken. De eerste paar dagen zijn uitdagend, omdat Cassi als vreemdeling aankomt en niemand hem kent. Een van zijn eerste haltes is bij de huizen van de dorpsleiders, wier steun een belangrijke rol kan spelen bij het succes van zijn verblijf. Hij nodigt hen en alle bewoners uit om naar de boot te komen en de drijvende kerk van binnen te bekijken.

De eerste ontmoeting op de boot is een groot feest. Cassi en zijn vrouw organiseren een speciaal programma met christelijke muziek, eten en een loterij met prijzen. De prijzen bestaan uit keukengerei, ventilatoren en voetballen. Tijdens het feest deelt Cassi ook een inspirerende boodschap uit de Bijbel en nodigt hij mensen uit elke avond terug te komen voor Bijbelseminars. De eerste week van de bijeenkomsten behandelt hij onderwerpen als huwelijk, opvoeding en gezondheid. De tweede week start met Bijbelstudies die 25 tot 30 avonden duren. Overdag geven Cassi en zijn team lessen in koken, gitaar spelen en zingen. Een arts en tandarts komen ook langs in het dorp om gratis behandelingen te geven.

Wanneer mensen zien dat Cassi met een oprecht verlangen is gekomen om hun leven te verbeteren, komen ze vaak elke avond naar de bijeenkomsten. In de drijvende kerk passen ongeveer 150 mensen. In de eerste maand in een dorp beginnen de bouwwerkzaamheden aan een adventkerk. Meestal wordt de kerk snel gebouwd in 30 tot 50 dagen. Bouwvakkers worden door de conferentie van de kerk ingehuurd om naar het dorp te varen en de kerk te bouwen. Wanneer de Bijbelstudies afgelopen zijn, roept Cassi de deelnemers op om hun hart aan Jezus te geven door zich te laten dopen.

Tegen de tijd dat Cassi de eerste dorpelingen doopt, is de nieuwe kerk meestal open en klaar voor de kerkgangers.

Dan worden alle erediensten en andere bijeenkomsten van de drijvende kerk naar het nieuwe gebouw verplaatst.

Op dat moment werkt Cassi hard aan het opleiden van nieuwe kerkleden. Hij moedigt hen aan om met anderen te delen wat Jezus voor hen heeft gedaan. Hij werkt aan het versterken van hun geloof door middel van huisbezoeken en extra Bijbelstudies. Nieuwe leden worden ook opgeleid om de nieuwe kerk te leiden en om sabbatschool en kerkdiensten op sabbat te organiseren, evenals gebedsbijeenkomsten op zondag- en woensdagavond.

Cassi en de drijvende kerk verblijven vijf maanden in een dorp. Daarna dragen ze de nieuwe kerk over aan een vaste predikant die het werk dat Cassi is begonnen, voortzet. De drijvende kerk bezocht vroeger meer dan twee dorpen per jaar, maar toen realiseerden de kerkleiders zich dat er meer tijd moest worden besteed aan de begeleiding van de mensen in elk dorp.

Na tien maanden in twee dorpen te hebben doorgebracht, brengen Cassi en de drijvende kerk de rest van het jaar – december en januari – door in de grote rivierhaven van Manaus. Daar ondergaat de boot jaarlijks reparaties en werkt Cassi samen met de kerkleiders aan strategische planning, waaronder het kiezen van dorpen voor het komende jaar. Hij neemt ook vakantie.

Cassi en zijn vrouw hebben in twee jaar tijd vier kerken gesticht in vier nederzettingen. In totaal zijn er 174 mensen gedoopt.

‘Iedereen heeft zijn eigen verhaal,’ zei Cassi in een interview over de drijvende kerk. ‘Maar God heeft ons bijzondere mensen gestuurd, en Hij leidt op zijn bijzondere manier.’

De drijvende kerk Hoop van de Amazone brengt veel mensen hoop dankzij een collecte voor de dertiende sabbat van 2016, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Bedankt voor uw steun aan de projecten voor de dertiende sabbat van dit kwartaal in Brazilië en Chili met uw gebeden en donaties. Samen kunnen we werken aan de verspreiding van het goede nieuws van Jezus' spoedige wederkomst. Luister volgende week naar de verhalen van mensen die geraakt zijn door het werk van pastor Cassi.

**Vergeving en haar
Brazilië, 11 oktober
Cassi**

Dit zijn de verhalen van vier levens die geraakt zijn door een drijvende kerk, een boot genaamd Hoop van de Amazone, die vaart op de Amazone in Brazilië. De drijvende kerk werd verworven met een collecte voor de dertiende sabbat in 2016, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject.

Jair

Op een avond zag Jair mensen aan boord gaan van een witte boot tijdens een wandeling in zijn afgelegen dorp aan de Amazone. De boot was onlangs aangemeerd en hij zag dat de mensen naar een bijeenkomst gingen. Hij besloot zich bij hen aan te sluiten.

Bijna alle 150 zitplaatsen in de grote zaal van de drijvende kerk waren bezet. Jair vond een lege plek en ging zitten. Die avond preekte de voorganger van de drijvende kerk, Cassi, over vergeving.

Vergeving was een pijnlijk onderwerp voor Jair. Hij had veel kerken bezocht om vergeving te zoeken. Maar elke kerkleider had hem verteld dat zijn specifieke zonde onvergeeflijk was. Toen Jair jonger was en drugs gebruikte, had hij een man vermoord. Het was een wraakactie geweest. De man had Jairs broer vermoord. Jair was inmiddels 32 jaar oud en verlangde naar Gods vergeving.

Jair kwam naar de drijvende kerk zonder hoop op vergeving. Maar die avond hoorde hij dat God elke zonde kon vergeven.

De volgende avond en de avond daarop kwam Jair terug om nog meer preken te horen. Aan het einde van de bijeenkomsten gaf hij zijn hart aan Jezus en werd hij gedoopt. Hij was een vergeven, verlost man.

Maria

Maria wilde de drijvende kerk niet bezoeken, maar haar man ging naar elke bijeenkomst. Toen de bijeenkomsten ten einde liepen, besloot de man zich te laten dopen.

Op dat moment besloot Maria naar de drijvende kerk te gaan. Ze woonde de allerlaatste bijeenkomst bij.

De volgende dag, toen dominee Cassi de dopen leidde, verklaarde Maria dat haar man alleen gedoopt kon worden als zij samen met hem gedoopt werd.

Dominee Cassi wist niet goed wat hij moest doen. Dus bad hij en uiteindelijk doopte hij zowel haar als haar man. Daarna plaatste hij Maria in een leerling programma dat alle nieuwe leden volgen. Door het programma leerde Maria Bijbelse waarheden die ze tijdens de bijeenkomsten had gemist.

Tegenwoordig zijn Maria en haar man trouwe en actieve kerkleden in hun afgelegen Amazonedorp.

Geiciane

Een 38-jarige vrouw, Geiciane genaamd, sprak dominee Cassi aan na een bijeenkomst.

‘Toen ik klein was, ging ik naar de kerk,’ zei ze. ‘Als tiener verliet ik de kerk. Maar vanavond heb ik besloten terug te keren naar de kerk.’

Via de drijvende kerk had God een nieuwe ziel voor zijn koninkrijk gewonnen.

Paulo

Paulo verliet de kerk nooit. Hij was überhaupt nooit naar de kerk geweest.

De 60-jarige man had zijn vrouw ook verboden naar de kerk te gaan, maar ze was stiekem het huis uit gegaan en was toch gegaan. Bij thuiskomst had ze altijd flinke ruzie met Paulo. Ze dacht dat haar man nooit naar de kerk zou gaan.

Toen dominee Cassi en zijn team arriveerden, zeiden ze niets tegen Paulo over de kerk. In plaats daarvan spraken ze over zijn dagelijks leven en zijn interesses, waaronder vissen. Ze stuurden een kapper naar zijn huis omdat hij naar de kapper moest. Hij woonde op een heuvel en het was moeilijk voor hem om naar beneden te komen.

De dag dat zijn haar geknipt werd, besloot hij naar de drijvende kerk te gaan. Op de boot omhelsde hij dominee Cassi en de andere leden van zijn team. 'Wie zijn jullie?' vroeg hij. 'Jullie maken je zelfs zorgen over het aantal haren op mijn hoofd.'

Paulo woonde de rest van de bijeenkomsten bij en werd samen met zijn hele gezin gedoopt.

Dominee Cassi prijst God voor elke ziel die door de drijvende kerk is geclaimd.

'Iedereen heeft zijn eigen verhaal,' zegt hij. 'God heeft ons bijzondere mensen gestuurd en Hij leidt ons op zijn bijzondere manier.'

De drijvende kerk brengt hoop naar mensen in de Amazone, nadat ze is verworven met behulp van een collecte voor de dertiende sabbat in 2016, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Bedankt voor uw steun aan de projecten voor de dertiende sabbat in Brazilië en Chili dit kwartaal met uw gebeden en donaties. Samen kunnen wij de hoop op de spoedige wederkomst van Jezus delen.

Vreemdeling op een boot

Brazilië, 18 oktober

Jamilly

Jamilly voelde zich een beetje bang toen de vreemdeling voor haar huis verscheen en riep: 'Hallo!' Het was ongebruikelijk dat vreemden bij haar thuis kwamen. Het was sowieso ongebruikelijk dat vreemden bij een huis in het afgelegen dorp aan de Amazone in Brazilië kwamen.

Moeder en vader waren weg. Jamilly, die twintig jaar oud was, was thuis met haar vierjarige broertje. De vreemdeling stelde zich voor als dominee Cassi van de zevendedagsadventisten en vroeg Jamilly naar haar leven.

'Hoe is je relatie met je ouders?' zei hij.

'Die is niet goed,' antwoordde Jamilly.

Ze praatten nog wat en Jamilly ontspande zich. Haar angsten verdwenen en ze hilde. Ze zei dat ze wenste dat ze een betere relatie met haar ouders had.

Toen zei dominee Cassi: 'Wil je deel uitmaken van de drijvende kerk? Wil je naar onze bijeenkomsten komen?'

Jamilly had de grote witte boot bij haar dorp zien aankomen. Ze had gedacht dat er artsen en verpleegkundigen aan boord waren die gratis medische zorg aanboden vanuit een andere christelijke denominatie.

Maar nu realiseerde ze zich dat het huis was van dominee Cassi en zijn team, en dat het een kerk van de zevendedagsadventisten was. Dominee Cassi ging van huis tot huis om vriendschap te sluiten met mensen en hen uit te nodigen voor bijeenkomsten op de boot.

Jamilly stemde ermee in om naar de varende kerk te gaan. Toen barstte ze weer in tranen uit. Ze herinnerde zich haar moeilijke relatie met haar ouders, die twee jaar eerder waren gescheiden.

Dominee Cassi luisterde naar haar verhaal en gaf woorden van troost, bemoediging en hoop.

Jamilly hilde nog wat meer en de dominee stelde voor om samen te bidden.

Vanaf die dag begon Jamilly voor haar ouders te bidden. Ze ging ook elke avond naar de varende kerk. Ze genoot van de presentaties over familierelaties, gezondheid en de Bijbel.

Ze nodigde haar moeder uit om met haar mee te gaan, en dat deed ze.

Na ongeveer een maand gaf Jamilly haar hart aan Jezus door zich te laten dopen. Het was de mooiste dag van haar leven! Zij en haar zonden werden begraven in het water van de Amazone, en ze kwam tevoorschijn als een herboren kind van Christus. Een aantal andere dorpingen werd die dag ook gedoopt.

Na de dopen verplaatsten de bijeenkomsten zich van de drijvende kerk naar een nieuw gebouwd adventistisch kerkgebouw in het dorp. Bouwvakkers waren bezig geweest met de bouw van de kerk, terwijl Jamilly en andere dorpingen de bijeenkomsten op de boot bijwoonden.

Jamilly ging naar de nieuwe kerk voor de erediensten op sabbat. Ze ging naar de gebedsbijeenkomsten op zondag- en woensdagavond. Ze nam deel aan een leerlingtraining die alle nieuwe kerkleden leerde om wat Jezus voor hen had gedaan met anderen te delen.

Maar Jamilly's relatie met haar ouders leek niet te verbeteren. Moeder ging niet meer naar de kerk nadat de boot was vertrokken. Vader wilde helemaal niet gaan. De spanningen liepen op, maar Jamilly bleef bidden.

Toen bezocht vader op een dag de adventistische kerk in het dorp. Jamilly was op reis en ver van huis toen ze het nieuws hoorde. Een vriendin belde haar op en vertelde het haar via haar mobiel. Jamilly was zo opgewonden dat ze op en neer sprong! Ze wist dat God haar gebeden verhoorde. Ze wist dat God haar gezin tot Hem zou brengen.

Een jaar is verstreken sinds Jamilly's doop en ze bereidt zich voor om vrijwilliger te worden bij *One Year in Mission*, een kerkprogramma waarbij jongeren een jaar van hun leven besteden aan

zendingswerk. Net zoals dominee Cassi naar haar dorp kwam om het evangelie te delen, wil zij het evangelie ook aan andere mensen in Brazilië en daarbuiten brengen.

‘Geef je dromen om de Heer te dienen niet op,’ zegt ze.

De drijvende kerk brengt hoop aan mensen zoals Jamilly in de Amazone, nadat ze is verworven met behulp van een collecte voor de dertiende sabbat in 2016, ook wel bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Bedankt voor uw steun aan de projecten voor de dertiende sabbat van dit kwartaal in Brazilië en Chili met uw gebeden en donaties. Samen kunnen we de hoop op de spoedige wederkomst van Jezus delen.

Licht en een stem
Brazilië, 25 oktober
Andrielle

Het huis zag er niet veelbelovend uit.

Andrielle ging van deur tot deur om christelijke boeken te verkopen, net toen de coronamaatregelen in Brazilië werden opgeheven. Haar moed verdween toen ze naar het imposante huis keek. Het was een groot landhuis, omgeven door een hoge muur. Ze kon niet over de muur heen kijken. Maar door de smeedijzeren poort zag ze de ingang van het huis, omringd door hoge, majestueuze bomen.

Andrielle wilde weg. Maar haar hart voelde zich gedrongen om aan te bellen bij de poort.

Ze kon het sterke gevoel niet weigeren of negeren.

‘Oké, Heer, ik ga,’ zei ze. ‘Ik bel drie keer aan. Maar als er niemand naar buiten komt, ga ik gewoon weg. Dan heb ik mijn deel gedaan.’

Toen belde ze aan.

Geen reactie.

Ze belde opnieuw aan.

Geen reactie.

Bij de derde bel ging de deur van het landhuis open en verscheen er een kleine, grijze vrouw.

Andrielle gebaarde de vrouw dichterbij te komen.

Ze was er zeker van dat de vrouw haar niet binnen zou uitnodigen. Niemand wilde bezoek in huis vanwege de angst om besmet te raken met Covid.

De vrouw wierp Andrielle een lange blik toe door de poort. Toen wuifde ze met haar hand en opende de poort.

‘Kom binnen,’ zei ze.

Ze stelde geen vragen. Het was zo simpel.

Andrielle ging het landhuis binnen en hoorde dat de vrouw Heidi heette. Ze was een gepensioneerde lerares en haar man was een rijke landeigenaar die veel landgoederen in de stad bezat.

Andrielle stelde zich voor en zei dat ze boeken verkocht.

Toen ze Heidi's interesse zag, vertelde ze het verhaal van de verlossing van begin tot eind.

‘Nadat de zonde in de wereld kwam, is Christus mens geworden en heeft onder ons gewoond,’ zei ze.

‘Hij kwam als mens om te midden van al het kwaad te leven. Wat Hij deed, geeft ons het recht op het eeuwige leven. Binnenkort zal Hij in de wolken komen om ons op te halen en mee te nemen naar de hemel, waar geen pijn, lijden en dood meer zullen zijn. Ik wil echt, echt met Christus leven. Ik wil dat jij daar ook bent. Ik wil je in de hemel ontmoeten.’

Heidi begon te huilen. Ze had haar eigen verhaal te vertellen.

‘Toen je aanbelde, wilde ik je niet binnenlaten,’ zei ze. ‘Maar toen ik naar buiten keek, zag ik een licht om je heen schijnen en een stem zei: “Laat haar binnen.” Ik laat nooit vreemden binnen. Ik doe nooit de poort open. Maar dankzij het licht en de stem liet ik je binnen.’

Heidi sprak over een zwaar leven zonder hoop. Ondanks haar rijkdom had ze liefde, vrede en vreugde gemist. Ze zei dat ze vier keer had geprobeerd zelfmoord te plegen, maar dat haar zoon haar elke keer had tegengehouden. Toen twijfelde Andrielle er niet meer aan dat het God was die haar had aangespoord om aan te bellen.

Ze zei tegen Heidi: ‘Het was God die me hierheen heeft gestuurd. Hij wilde dat ik je over de gave van verlossing zou vertellen, zodat je weer hoop zou krijgen.’

Vanaf die dag werden de twee vrouwen goede vriendinnen.

Het was de dag waarop Heidi voor het eerst beseftte dat God van haar hield en wilde dat ze voor Hem zou leven.

Bid dat veel mensen in Brazilië zich zullen willen voorbereiden op de spoedige komst van Jezus met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Een deel van de collecte zal worden gebruikt om een kerk te openen voor studenten van de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Andrielle woont. Dank voor het plannen van een gulle collecte voor dit belangrijke project van hoop.

Lesgeven voor de eeuwigheid

Brazilië, 1 november

Washington

Washingtons hele leven draaide om de Northeast Brazil Academy in Brazilië.

Zijn vader was een van de eerste afgestudeerden van de school, die in 1943 werd opgericht. Hij werd zelf op de school geboren. Al sinds zijn kindertijd droomde hij ervan om er te studeren.

Naarmate hij ouder werd, werd zijn droom werkelijkheid. Hij studeerde aan de school en behaalde daar zijn diploma, waarna hij voor de Braziliaanse belastingdienst ging werken. Toen hij trouwde en een zoon kreeg, hoopte hij dat de jongen ook op de school zou studeren.

Maar toen overspoelde een overstroming in 2000 de school en verwoestte deze. Washington en vele andere mensen die van de school hielden, waren er kapot van.

Enkele jaren verstreken en Washington hoorde dat de zevendedagsadventisten grond hadden gekocht om er een school te openen ter vervanging van de Northeast Brazil Academy. Hij was dolgelukkig! Hij veranderde zijn hele leven zodat de school weer een belangrijk deel daarvan werd..

Washington woonde destijds in Recife, een grote stad op enkele uren rijden van de nieuwe schoollocatie. Hij had een goed leven opgebouwd voor zijn gezin in Recife en bezat daar verschillende huizen. Hij naderde ook de pensioengerechtigde leeftijd.

Maar dat deed er allemaal niet toe. Hij bad om naar de nieuwe school te mogen verhuizen.

Op zijn werk vroeg hij om een overplaatsing. Overplaatsingen waren niet makkelijk te verkrijgen, maar soms mochten werknemers die de pensioengerechtigde leeftijd naderden, verhuizen.

Washingtons leidinggevende bood een overplaatsing aan naar een baan in een andere Braziliaanse staat. Washington wees het aanbod af.

‘Ik kan daar niet heen,’ zei hij. ‘Ik wil in de buurt van de nieuwe school van de zevendedagsadventisten wonen. Onderwijs is erg belangrijk voor me.’

‘Wil je daar echt heen?’ vroeg de leidinggevende.

‘Ja.’

‘Akkoord,’ zei de leidinggevende.

Zo simpel was het. De leidinggevende ondertekende een papier en zei: ‘Nu werk je in de buurt van de school.’

Aanvankelijk waren Washingtons vrouw en jonge zoon niet enthousiast over de verhuizing. Het leven was gemakkelijk in Recife, waar ze vlakbij een groot winkelcentrum woonden en alles dichtbij was.

Het schoolterrein was omgeven door bos. Maar ze stemden er beiden mee in om te verhuizen.

Washington kocht grond in de buurt van het schoolterrein en bouwde er een nieuw huis. Hij verkocht twee huizen in Recife en schonk het geld aan het schoolproject.

Toen de bouw van de school in 2007 begon, volgde Washington de voortgang met belangstelling. Hij hield zich bezig met fondsenwerving en hielp bij het werven van leerlingen. Hij betaalde het schoolgeld en schonk zijn huis aan de eerste directeur van de school. Vervolgens bouwde hij een tweede huis in de buurt van de school.

Tot zijn vreugde opende de school eindelijk in 2014 en was zijn zoon, Igor, het eerste kind dat als leerling werd ingeschreven. De jongen was 10 jaar oud.

Washington is nu 65 en met pensioen, maar hij werkt nog steeds bij het belastingkantoor in de buurt van de school. Igor is afgestudeerd aan de school, waar je tot en met de middelbare school kunt slagen, en studeert nu aan de universiteit.

Washington straalde toen hij sprak over zijn liefde voor de school, die voluit Pernambucano Adventist Academy heet. Hij is blij dat drie generaties van zijn familie daar hebben gestudeerd en dat zijn leven eromheen blijft draaien.

‘Ik denk dat Pernambuco Adventist Academy onderwijs geeft voor de eeuwigheid,’ zei hij. ‘Ik geloof dat het kinderen op de weg zet naar de hemel.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject, zal Pernambuco Adventist Academy helpen om eindelijk een grote kerk te openen met zitplaatsen voor 500 mensen. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

De online oproep van God
Chili, 8 november
Samuel

Samuel begreep niet waarom hij zakte voor zijn universitaire vakken in Chili. Hij had het altijd goed gedaan op de middelbare school. Maar in zijn eerste semester aan de universiteit zakte hij voor algebra, calculatie, natuurkunde en scheikunde – precies de vakken die hij nodig had om elektrotechnisch ingenieur te worden.

Zijn tweede semester verliep niet beter. Toen, net toen hij zich aan het voorbereiden was op zijn eindexamens, kreeg hij een vreemd bericht.

Een familielid schreef onder een bericht op sociale media: ‘Samuel, studeer theologie.’ Het bericht op sociale media was een felicitatiebericht aan adventistische predikanten tijdens de predikantenmaand. Samuel vond het bericht nogal direct. Het familielid had hem niet eens begroet of gevraagd hoe het met hem ging.

Hij antwoordde: ‘Hallo! Hoe gaat het?’ Het familielid schreef terug: ‘Het gaat goed. Ga theologie studeren.’

Het was niet de eerste keer dat iemand voorstelde dat Samuel predikant zou worden. Hij antwoordde zoals altijd. ‘Ik hoef geen theologie te studeren om kerkleden te bezoeken, te preken en voor de kerk te werken,’ schreef hij. ‘Maar als de Heer mij roept, ben ik bereid.’

Het familielid antwoordde: ‘Bid.’ Samuel stemde ermee in om te bidden, en dat deed hij.

Terwijl hij naar de plek voor de eindexamens liep, keek hij naar de lucht en zei: ‘Heer, bent U dat? Roept U mij echt? Als U mij roept, wil ik het niet afwijzen. Maar ik heb echt uw bevestiging nodig. Ik wil niet dat dit alleen maar in mijn hoofd zit. Ik wil niet dat dit Plan B is, alleen maar omdat Plan A niet werkte.’

Van studierichting veranderen zou betekenen dat hij alles zou opgeven. Het zou betekenen dat hij een carrière in de techniek zou opgeven, ver van huis zou verhuizen naar de Chile Adventist University, en mogelijk zijn ouders zou teleurstellen.

Toen herinnerde Samuel zich dat Abraham God had gevolgd zonder te weten waar hij heen ging. Hij herinnerde zich hoe de leerlingen Jezus hadden gevolgd. Hij herinnerde zich ook mensen die Jezus hadden afgewezen. Hij dacht aan de mensen die Jezus hadden verteld dat ze eerst afscheid moesten nemen van hun ouders of een erfenis moesten opeisen. Hij wilde niet zijn zoals degenen die Jezus verwierpen.

Samuel bleef bidden.

In zijn derde week van gebed had hij een doorbraak. Hij herinnerde zich dat hij bij zijn doop een Bijbelgedeelte had uitgekozen om bij de doop te lezen. Om de een of andere reden had hij geen vers gekozen dat in Chili gebruikelijk is bij dopen. Hij had destijds Matteüs bestudeerd en had Matteüs 28:19-20 gekozen, waar Jezus zei: ‘Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie opgedragen heb. En houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.’ Nadenkend over het Bijbelgedeelte, zag Samuel dat het paste bij het idee dat God wilde dat hij herder zou worden.

Samuel herinnerde zich ook zijn eigen naam. Net als Samuels ouders in de Bijbel hadden zijn ouders geen kinderen kunnen krijgen. Voordat hij met zijn moeder trouwde, had zijn vader teelbalkanker gehad en was hij bijna overleden. Een arts had zijn leven gered door de teelbal te verwijderen. Nadien had de arts hem laten weten dat hij geen kinderen zou kunnen krijgen. Maar God had andere plannen.

Na het huwelijk hadden Samuels ouders gebeden om een kind en toen Samuel geboren werd, kozen ze zijn naam, wat 'aan God gevraagd' betekent. Ze hadden hem opgedragen aan God.

Toen Samuel zich zijn wonderbaarlijke geboorte herinnerde en de Bijbeltekst die hij voor zijn doop had gekozen, bad hij: 'Heer, ik aanvaard uw roeping. Help me nu om met mijn ouders te praten.' Samuels moeder was meteen blij met zijn beslissing. 'Ik wist dat techniek niet de juiste keuze voor je was,' zei ze. Maar zijn vader had het er moeilijk mee. Hij was van plan geweest een ingenieur als zoon te krijgen. Er was zoveel geld uitgegeven om hem voor te bereiden op zijn ingenieurschap. Samuel had een jongere zus die al studeerde aan de Chile Adventist University, en het ouderlijk huis zou leeg zijn zonder Samuel. Uiteindelijk accepteerde vader dat God Samuel riep om theologie te studeren. Samuel verliet zijn universiteit zonder schulden en werd slechts een week voor aanvang van de lessen toegelaten tot de Chile Adventist University. Het familielid dat hem had aangemoedigd om theologie te studeren, was dolblij!

Samuel is nu 21 en studeert aan de Chile Adventist University om predikant te worden. 'Ik ben God zo dankbaar voor de roeping die Hij mij heeft gegeven,' zegt hij. 'Ik ben bereid Hem te volgen, waar Hij mij ook roept.'

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalopbrengst van het zendingsproject, gaat naar de Chile Adventist University in Chillán, Chili. Dankzij de opbrengst kunnen 50 extra studenten in studentenhuizen op de campus wonen. Momenteel telt de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid niet adventistisch is en buiten de campus woont. De uitgebreide slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor studenten adventistische theologie en onderwijs die van ver naar de universiteit komen en studeren om in adventistische kerken en scholen te werken. Samuel woont in een van de slaapzalen die dankzij de collecte uitgebreid zullen worden. Bedankt voor het plannen van een gulle gift.

Bidden vanwege een tumor
Chili, 15 november
Maria

Maria groeide op in een vroom christelijk gezin in Chili. Ze vierden alle feestdagen van hun kerk. Maar niemand bad ooit tot God, totdat een arts een grote tumor in de lever van de vijfjarige Angel ontdekte. ‘God, red alstublieft het leven van mijn zusje,’ bad Maria.

Maria was 21 en de oudste van de drie zussen in het gezin. Angel was de jongste.

Toen Angels leraar over de tumor hoorde, bad ze ook. Ze vroeg haar kerk om te bidden. Ze was de vrouw van een predikant van de zevendedagsadventisten. De gebeden raakten Maria's hart. Ze kon niet begrijpen waarom een kerk zou bidden voor een meisje dat ze niet eens kenden.

Naarmate de datum van Angels operatie dichterbij kwam, bad Maria vuriger. Ze beloofde naar de adventkerk te gaan als Angel zou herstellen. ‘Als U haar geneest, gaan we naar die kerk,’ bad ze. ‘Het zal voor ons de bevestiging zijn dat U wilt dat we daarheen gaan.’

De operatie verliep goed en Angel herstelde volledig na een maand in het ziekenhuis. Nadat ze thuiskwam, begonnen Angels leraar en haar dominee-echtgenoot het gezin regelmatig te bezoeken. Ze gaven elkaar veel knuffels. Ze vroegen hoe het met hen ging. Ze toonden oprechte interesse in hun leven en bleven terugkomen. Voor Maria waren de dominee en zijn vrouw als een sprookjespaar. Ze had nog nooit zo'n liefdevol stel gezien en ze zag Jezus' liefde in een heel nieuw licht.

Na twee jaar gaven zij en haar gezin hun hart aan Jezus door de doop. Zelfs de kleine Angel, die 7 was, werd gedoopt. Het gezin werd voor Christus gewonnen door dezelfde methode die Christus gebruikte toen Hij op aarde rondwandelde. Ellen White zegt: ‘Alleen Christus' methode zal echt succes opleveren in het bereiken van de mensen. De Heiland mengde zich onder de mensen als iemand die hun welzijn wenste. Hij toonde medeleven met hen, voorzag in hun behoeften en won hun vertrouwen. Toen nodigde Hij hen uit: “Volg Mij.”¹’

Maandenlang beoefenden de predikant en zijn vrouw Christus' methode: tijd doorbrengen met het gezin, willen dat het goed met hen gaat, met hen meeleven en helpen waar mogelijk, totdat het gezin Jezus wilde leren kennen.

Maria is nu 35 en docent en counselor aan de enige adventistische universiteit in Chili, de Chile Adventist University. Waar ze ook gaat, deelt ze graag haar getuigenis over hoe God gebeden verhoort en hoe ze Jezus ontmoette door de onvoorwaardelijke liefde van een predikant en zijn vrouw. Ze bracht zelfs een jaar door als zendeling-docent bij Adventist Volunteer Service in Ecuador en zag levens van mensen veranderen door haar getuigenis.

‘Sinds ik Jezus heb ontmoet, is alles het ene grote verhaal na het andere,’ zegt ze.

De dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalopbrengst van het zendingsproject, gaat naar twee projecten aan de Chile Adventist University in Chillán, Chili, waar Maria lesgeeft. Eén project betreft de uitbreiding van de slaapzalen om ruimte te maken voor 50 extra studenten om op de campus te studeren. Momenteel telt de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid niet adventistisch is en buiten de campus woont. De nieuwe slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor adventistische theologie- en onderwijsstudenten die van ver komen en studeren om in adventistische kerken en scholen te werken. Het tweede project is een nieuw adventistisch vrijwilligerscentrum aan de universiteit, dat jaarlijks 30 zendingen naar verschillende delen van de wereld zal sturen. Het centrum krijgt vijf leslokalen om studenten op te leiden tot zending en een auditorium met 250 zitplaatsen. Hartelijk dank voor uw genereuze bijdrage aan deze twee projecten. Volgende week leest u meer over Maria's ervaring als zending-docent bij Adventist Volunteer Service.

¹ Ellen White, The Ministry of Healing, blz. 73

Een avontuur in Ecuador

Chili, 22 november

Maria

Maria sloeg een nieuw pad van geloof in nadat haar zusje Angel was hersteld van leverkanker. Ze geloofde dat de God van de zevendedagsadventisten haar gebeden had verhoord en zij en haar familie sloten zich aan bij de Adventkerk. Maar lid worden van de kerk leek niet genoeg. God had zoveel voor haar gedaan en ze wilde meer voor Hem doen.

Maria hielp als maatschappelijk werker risicokinderen in Chili. Het was een goede baan, ze verdiende goed en ze had goede vrienden. Op een dag vroeg een vriendin: 'Zou je naar een ander land willen verhuizen om als zendeling te werken?' De vriendin nodigde Maria uit om zich aan te melden voor de Adventist Volunteer Service, het programma van de adventistische wereldkerk voor vrijwilligers in de zending.

Toen bezocht Maria een adventistisch jeugdcongres waar de spreker ook een oproep deed aan zendingen. Maria kon niet weigeren. Ze bad: 'Hier ben ik. Zend mij, Heer.' Maria diende een jaar lang bij de Adventist Volunteer Service in Ecuador. Ze zou haar achtergrond in het maatschappelijk werk gebruiken om kinderen te begeleiden en les te geven op een adventistische school in Santo Domingo, de vierde stad van Ecuador.

In het begin vond Maria het moeilijk om zich aan te passen aan het leven in een nieuw land. Ze miste haar ouders en twee zussen vreselijk. Ze had ook moeite met haar omgeving. Ecuador en Chili liggen op hetzelfde Zuid-Amerikaanse continent, maar het verschil tussen de landen was groot. Ten eerste vond ze de Ecuadoraanse maaltijden lekker, maar heel anders. In Chili aten mensen een licht ontbijt van yoghurt, brood, thee en misschien fruit. In Ecuador bestond het ontbijt uit rijst, bonen en gebakken bakbananen. Het uitgebreide Ecuadoraanse ontbijt leek voor de missionaris uit Chili meer op een lunch.

Ook waren er muggen. Het ongedierte leek overal te zijn. Maria gebruikte muggenspray, maar het leek niet te helpen. Ze zat onder de beten. Het klimaat was ook anders. Maria was gewend aan de hete, droge zomers en koude winters van Chili. Ecuador was altijd tropisch, met een hoge luchtvochtigheid en veel regen.

Naarmate de weken verstreken, begon Maria zich aan haar nieuwe omgeving aan te passen en ze genoot ervan God op school te dienen. Veel kinderen op school kwamen van een inheems volk dat bekendstaat als de Tsáchila, wat 'echte mensen' betekent. Inheemse mannen verfdn hun haar roodoranje en droegen zwart-witte rokken met horizontale strepen. Vrouwen droegen felgekleurde rokken met horizontale strepen.

De kinderen leerden over Jezus op school en ook bij de Pathfinder-club van de kerk. Daarna gingen ze naar huis en vertelden ze hun ouders over wat ze hadden gehoord. Maria was verbaasd te zien hoe kinderen en hun ouders door haar werk op school dichter bij God kwamen.

Maria's activiteiten gingen verder dan alleen lesgeven. Ze sloot zich aan bij een kerkgroep die wekelijks een afkickcentrum voor alcoholisten bezocht. In het centrum gaf ze Bijbelstudie en speelde ze spelletjes met mensen. Een aantal van hen gaf hun hart aan Jezus door de doop.

Maria bezocht ook regelmatig een kindertehuis, waar ze Bijbelverhalen vertelde en sketches opvoerde met de kinderen. Naarmate het jaar verstreek, was Maria verbaasd te ontdekken dat God geestelijke gaven in haar openbaarde waarvan ze niet wist dat ze die bezat. Ze had begrepen dat ze een gave had om gedachten te bereiken door te onderwijzen, maar ze had zich niet gerealiseerd dat ze ook een gave had om harten te bereiken door te vermanen (zie Romeinen 12:6-8). Ze was altijd verlegen geweest, maar nu leerde ze op school en elders over God te praten. Ze deelde haar persoonlijke getuigenis in

verschillende kerken. Ze vertelde hoe ze tot God had gebeden om het leven van haar zusje te redden toen ze ziek was door leverkanker. Ze beschreef hoe God hun gebeden had verhoord en hoe zij en haar familie zich bij de Adventkerk hadden aangesloten. Maria was verbaasd te zien dat zo'n eenvoudig getuigenis als het hare harten kon veranderen met de hulp van de heilige Geest.

Het was moeilijk toen het jaar ten einde liep. Maria wilde haar zendingsveld niet verlaten. Maar toen vond ze een nieuw zendingsveld. Na haar terugkeer in Chili kreeg ze een baan aangeboden als studentenbegeleider en docent aan de Chile Adventist University. Ze was dolblij! 'Ik heb een missie in Ecuador vervuld, en nu is dit mijn missieveld', zei ze.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject, gaat naar de Chile Adventist University, waar Maria lesgeeft. De universiteit is van plan een adventistisch vrijwilligerscentrum te openen dat jaarlijks 30 zendelingen naar verschillende delen van de wereld zal sturen. Het centrum krijgt vijf leslokalen voor de opleiding van studenten tot zendeling en een auditorium met 250 zitplaatsen. Bedankt voor het plannen van een genereuze gift.

Een levensveranderende tocht
Chili, 29 november
Varinnia

Het was een Uber-rit die vele levens veranderde.

De negentienjarige Varinnia nam een Uber-rit naar de Chile Adventist University, waar ze studeerde.

De chauffeur was nieuwsgierig naar de lange metalen palen die ze hem had gevraagd in de auto te laden. Varinnia werkte met de Pathfinders en de palen waren voor Pathfinder-vlaggen. 'Wat doe je met de palen?' vroeg de chauffeur, die midden vijftig was. 'Ik help mee met de voorbereidingen voor een speciale gebedsweek georganiseerd door de Pathfinders,' zei Varinnia.

De chauffeur keek verbaasd. 'Wat zijn Pathfinders?' vroeg hij. Varinnia legde uit dat Pathfinders een club **is** die vergelijkbaar is met padvindsters, maar dat de focus volledig op de Bijbel ligt. 'We doen veel aan evangelisatie en buitenactiviteiten, maar die buitenactiviteiten worden altijd gecombineerd met de Bijbel,' zei ze. De chauffeur wilde meer weten. 'Bij welke kerk hoor je?' vroeg hij. 'Ik ben zevendedagsadventist,' zei Varinnia. 'Woon je op de campus van de Chile Adventist University?' 'Ja, ik woon in de studentenhuysvesting.' 'O, dan ben je een zendeling,' zei de chauffeur. 'Nee, ik ben gewoon een student.' Het gesprek ging over God en vervolgens over de Bijbel. Varinnia vroeg de chauffeur of hij een Bijbel thuis had. 'Ja,' zei hij. 'Ik lees er vaak in en ik vind hem fijn.' 'Wil je de Bijbel met me bestuderen?' vroeg Varinnia.

Korte tijd later zette de chauffeur Varinnia en haar vlaggenmasten af bij de Chile Adventist University.

Niet lang daarna ging Varinnia naar zijn huis en begon Bijbelstudies met hem, zijn vrouw en hun dochter. Je zou denken dat de Uber-rit alleen het leven van de chauffeur en zijn gezin veranderde.

Maar het veranderde ook het leven van zijn passagier en haar ouders.

Varinnia's ouders waren erg beschermend. Ze wilden niet dat ze zich bij Pathfinders zou aansluiten of aan de Chile Adventist University zou studeren. Ze zeiden dat Pathfinders haar zouden afleiden van haar huiswerk en dat de Chile Adventist University te ver van hun huis in de Chileense hoofdstad Santiago lag. De afstand van Santiago naar de Chile Adventist University is ongeveer 1040 kilometer. Varinnia had zich dus zonder hun steun ingeschreven bij de Chile Adventist University. Ze had alleen collegegeld gekregen door een beurs te krijgen. Ze was pas net begonnen met Pathfinders aan de universiteit.

Varinnia had al een aantal jaren voor een betere relatie met haar ouders. Toen ze haar ouders over de Uber-rit vertelde, waren ze geschokt. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?', vroeg haar moeder. 'Het was allemaal God en de heilige Geest,' antwoordde Varinnia.

Haar ouders zeiden niets meer, maar vanaf die dag veranderde hun relatie met hun dochter. Haar ouders begonnen haar meer vrijheid te geven toen ze zagen dat God haar had gebruikt om de Uber-chauffeur ervan te overtuigen de Bijbel te bestuderen.

Varinnia kon niet gelukkiger zijn. Het was een Uber-rit die vele levens veranderde. 'Als ik de verandering bij mijn ouders zie, kan ik alleen maar zeggen dat het allemaal God en de heilige Geest is,' zei ze.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject, gaat naar de Chile Adventist University in Chillán, Chili. Dankzij de collecte kunnen 50 extra studenten in slaapzalen op de campus wonen. Momenteel telt de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid niet adventistisch is en buiten de campus woont. De uitgebreide slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor studenten adventistische theologie en onderwijs die van ver komen en studeren om te werken in adventistische kerken en scholen. Varinnia woont in een van de slaapzalen die met de collecte wordt uitgebreid. Bedankt voor het plannen van een genereuze gift.

Onverwachte zendelingen
Chili, 6 december
Alvaro, Natalia en Catalina

Alvaro en Natalia waren nooit van plan om zending te worden op een ver eiland. Het stel was negen jaar gelukkig getrouwd in Chili. Hij werkte als tandarts voor de zevendedagsadventisten. Zij was fysiotherapeut aan de Chile Adventist University. Ze hadden een dochtertje van drie, Catalina. Toen hoorden ze een preek over Adventist Volunteer Service, een organisatie waar adventisten zich als vrijwilliger kunnen inzetten om de adventistische wereldkerk te helpen bij haar missie om het evangelie wereldwijd te verkondigen. Ze voelden dat God hen riep om vrijwilligerswerk te doen. 'Kunnen we dit als gezin doen?' vroegen Alvaro en Natalia aan elkaar. Ze voelden zich vreselijk oud. Het leek alsof alleen universiteitsstudenten en jongeren van in de twintig vrijwilligerswerk deden bij Adventist Volunteer Service. Alvaro en Natalia waren allebei 35 jaar oud. Het stel sprak met de universiteitspastor, die de oproep in zijn preek had gedaan. De pastor verzekerde hen dat God mensen van alle leeftijden roept om zending te worden. Dus volgde het echtpaar een vrijwilligersopleiding aan de universiteit en zochten ze naar vacatures op VividFaith.org, een website van de Adventkerk waar mensen kunnen solliciteren naar vrijwilligersfuncties. Ze voelden zich aangetrokken tot een vacature voor vrijwilligers om een jaar te dienen op het afgelegen vulkanische Paaseiland, en ze solliciteerden.

Korte tijd later kreeg het echtpaar het nieuws dat hun sollicitatie was geaccepteerd en werd hen gevraagd om binnen twee weken naar Paaseiland te vertrekken. Ze waren verbaasd over de snelheid waarmee God hun gebeden had verhoord. Het was hun eerste les als zendelingen. Ze zagen dat God de leiding had en dat ze zich aan zijn plannen moesten onderwerpen.

Twee weken later stapte het gezin in het vliegtuig en vloog in 5 uur en 30 minuten naar Paaseiland. Ze landden op een luchthaven die als de meest afgelegen ter wereld wordt beschouwd. Deze luchthaven ligt ongeveer 3780 kilometer van de dichtstbijzijnde luchthaven. Een heel andere cultuur verwelkomde het gezin. Hoewel de rooms-katholieke invloed sterk was op het vasteland van Chili, steunden de mensen op het eiland op voorouderlijke leringen.

Op het vasteland van Chili sprak iedereen Spaans, maar op het eiland sprak iedereen Rapanui. Alvaro en Natalia hadden zich nooit opgesloten gevoeld op het vasteland van Chili, een van de langste landen ter wereld met een lengte van ongeveer 4265 kilometer van noord naar zuid. Paaseiland besloeg echter maar 101 vierkante kilometer, en het merendeel van de 3800 inwoners woonde in de hoofdstad Hanga Roa. Eten was nooit een probleem op het vasteland van Chili, maar brood was hier gerantsoeneerd.

Soms was er geen meel. Voedsel arriveerde per boot, en de getijden lieten de boten niet altijd toe om aan te meren. Om de zaken nog ingewikkelder te maken, ontdekte het stel al snel dat veel eilandbewoners niet van mensen van het vasteland hielden. Dit maakte het moeilijk om vrienden te maken en hun vertrouwen te winnen.

Alvaro en Natalia herinnerden zich hoe snel God hen naar het eiland had gebracht en besloten op Hem te vertrouwen en zijn hand te nemen. Toen begon God op een wonderbaarlijke manier te werken.

Alvaro werkte in het toerisme in plaats van in de tandheelkunde om meer mensen te ontmoeten en de Adventkerk beter te promoten. Natalia kreeg een baan in het plaatselijke ziekenhuis. Ze kochten een kleine motor en gingen van deur tot deur, legden bezoeken af en gaven Bijbelstudies.

Het echtpaar was ook verantwoordelijk voor het leiden van de plaatselijke adventkerk, die bij hun aankomst tien oudere leden telde. Het jaar daarop deden Alvaro en Natalia alles wat een predikant doet, behalve dopen en huwelijken voltrekken. Ze leidden zelfs een begrafenis op het eiland.

Terwijl ze in de kerk werkten, heropenden ze clubs voor Pathfinders en Avonturiers die eerder gesloten waren. Tot hun vreugde kwamen er zo'n 25 kinderen opdagen voor de eerste bijeenkomst. Naarmate de maanden verstreken, groeide het aantal kinderen steeds verder. Het echtpaar leidde lokale Master

Guides op en gaf de Pathfinders- en Avonturiersclubs aan hen over. Toen ze vertrokken, telden de twee clubs 95 kinderen, en de kinderen namen hun ouders mee naar de kerk op sabbat. Eén Pathfinder en zijn moeder waren gedoopt. Een predikant vloog naar het eiland om de doop te verrichten. Alvaro en Natalia zeiden dat het een uitdagend jaar was geweest, maar dat ze er niets aan zouden veranderen. ‘Dankzij God heeft de kerk nu lokale leiding op het eiland, en de Pathfinder- en Avonturier-clubs zijn open gebleven,’ zei Natalia. ‘We geloven dat God veel heeft gedaan in het jaar dat we er waren. Hij heeft de weg geopend.’

Alvaro, Natalia en Catalina dienden een jaar lang als zendelingen van de Adventist Volunteer Service op Paaseiland, nadat ze een preek hadden gehoord aan de Chile Adventist University en daar een vrijwilligersopleiding hadden gevolgd. Een van de zendingsprojecten voor dit kwartaal is de opening van een uitgebreid Adventist Volunteer Service-centrum op de universiteit, waar nog meer zendelingen kunnen worden opgeleid. Dank u wel voor uw gulle giften aan dit belangrijke project.

Van rapper tot prediker
Chili, 13 december
Sebastián

Sebastián leefde twee levens in Chili. Thuis en op de middelbare school was hij stil, leergierig en gehoorzaam. Op sabbatochtend ging hij met zijn ouders naar de kerk. Hij bekleedde zelfs leidinggevende posities in de kerk. Maar na schooltijd, en zelfs na de kerkdienst op sabbat, ontwikkelde Sebastián zich tot een rapper die met zijn optredens grote menigten trok.

Sebastián groeide op in een gezin van zevendedagsadventisten. Zijn ouders waren zendingsgerichte leraren die op verschillende adventistische scholen in Chili werkten. Als tiener was Sebastián niet geïnteresseerd in de kerk. Hij dacht dat het hem niets anders dan eentonigheid te bieden had. Hij had zijn hele leven over God gehoord, maar hij had nooit een relatie met God opgebouwd door gebed en dagelijkse wijdingen. Alles wat hij over God wist, was wat hij in de kerk hoorde. Het leek alsof Gods plannen hem niet omvatten.

Buiten de kerk was hiphopmuziek populair in Chili en de rest van Zuid-Amerika. De muziek hypnotiseerde de 14-jarige Sebastián. Hij voelde zich heel anders toen hij ernaar luisterde. Hij voelde zich vooral aangetrokken tot freestyle rap, een hiphopstijl waarbij artiesten ongeschreven coupletten improviseren op een beat. Hij deed mee aan rapbattles met andere tieners, waar ze debatteerden en elkaar beledigden over onderwerpen zoals geschiedenis, wetenschap en religie. Deelnemers moesten goed belezen zijn om de wedstrijden te winnen. Toen Sebastián won, moedigden zijn vrienden hem aan om door te gaan. Hij nam het in stadsparken op tegen veel oudere twintigers. Op een sabbatmiddag won hij een rapbattle door satan succesvol te verdedigen tijdens een debat over satan. Sebastián hield van de uitdaging en genoot van de glorie van de overwinning. Hij gebruikte alcohol en andere middelen die gebruikelijk waren bij rapbattles. Hij luisterde constant naar hiphop. Op de een of andere manier slaagde hij erin zijn twee levens gescheiden te houden. Zijn ouders wisten niet dat hij een dubbelleven leidde.

Er gingen vier jaar voorbij. Toen sloeg COVID toe: Chili ging in lockdown en Sebastián zat thuis opgesloten.. Hij vond rapbattles online, maar die waren niet meer hetzelfde. Zijn wereld verloor zijn betekenis. Voor het eerst dacht Sebastián aan God. Hij voelde zich leeg en er groeide een verlangen in hem om God te leren kennen. Hij was opgegroeid met dagelijkse gezinsdiensten, maar hij had nooit nagedacht over persoonlijke tijd met God. Niemand had hem ooit verteld dat de manier om God te leren kennen was door tijd met Hem door te brengen in de Bijbel en in gebed.

Sebastián wilde een relatie met Jezus en hij vroeg zich af of Jezus er net zo over dacht. Om daarachter te komen, vroeg hij Jezus op een dag om hem 's ochtends wakker te maken zodat ze samen konden zijn. Sebastián sliep meestal uit en het was een strijd om 's ochtends op te staan. Maar nadat hij dat gebed had gedaan, begon hij om vijf of zes uur wakker te worden. Hij was blij en zelfs opgelucht. Hij was er zeker van dat Jezus zei: 'Ik leef en ik wil graag een relatie met je.'

Toen Sebastián de Bijbel las, beseftte hij dat het meer was dan een boek. De passages in de Bijbel waren dieper en aantrekkelijker dan welke raptekst ook die hij kon improviseren. Voor het eerst voelde hij zich niet langer leeg. Hij voelde zich niet langer alleen. Hij bracht vele uren met God door in de Bijbel en in gebed tijdens de coronapandemie. Toen de beperkingen werden opgeheven, sloot Sebastián zich aan bij een adventistische jeugdgroep die huis-aan-huis boeken verkocht. Deze ervaring versterkte de innerlijke transformatie die tijdens de pandemie was begonnen. Terwijl hij zijn liefde voor Jezus deelde, voelde Sebastián dat God hem riep om predikant te worden.

Sebastián is nu 21 en studeert theologie aan de Chile Adventist University. Hij wordt beschouwd als een modelstudent en zijn leraren stuurden hem naar Bolivia om een scheppingsconferentie bij te wonen die georganiseerd werd door de Zuid-Amerikaanse afdeling. Hij is ook student-pastor.

Sebastian uitte zijn dankbaarheid aan God voor de mogelijkheid om aan de Chile Adventist University te studeren. ‘Ik voel dat het echt een daad van genade is voor mijn leven, omdat ik zie waar ik was en waar ik nu ben, en er is een radicaal verschil,’ zei hij. ‘Ik moest mijn levensstijl, mijn gedachten, de dingen waar ik naar luister en de dingen die ik consumeerde veranderen.’ Hij voegde eraan toe: ‘God werkt nog steeds in mij. Ik hoop de roeping die Hij mij gegeven heeft waardig te zijn.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject, gaat naar de Chile Adventist University in Chillán, Chili. Dankzij de collecte kunnen 50 extra studenten in slaapzalen op de campus verblijven. Momenteel telt de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid niet adventistisch is en buiten de campus woont. De uitgebreide slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor studenten adventistische theologie en onderwijs die van ver naar de universiteit komen en studeren om in adventistische kerken en scholen te werken. Sebastian woont in een van de slaapzalen die met de gift uitgebreid zullen worden. Bedankt voor het plannen van een genereuze gift.

Een droombaan
Chili, 20 december
Jenny

Jenny was nooit van plan geweest om vanuit de Verenigde Staten naar Chili te verhuizen. Toen ze afstudeerde aan Andrews University, meldde ze zich aan als vrijwilliger om een jaar lang Engels te doceren in Chili. Ze dacht dat ze aan het eind van het jaar terug zou keren naar de Verenigde Staten. Maar vijf jaar later gaf ze Bijbelles aan de Chile Adventist University.

Dit is wat er gebeurde.

Jenny wilde al sinds haar jeugd zendeling worden. Tijdens haar bachelor theologie aan Andrews University in Michigan sprak ze over haar wens met een van haar docenten. De docent had een andere student geholpen om een jaar naar Chili te gaan met Adventist Volunteer Service en raadde Jenny aan om een vergelijkbaar pad te overwegen. Ze vond het een goed idee. Na haar afstuderen aan de universiteit bezocht ze VividFaith.org, een website van de Adventkerk waar mensen kunnen solliciteren naar functies bij Adventist Volunteer Service. Ze zag een vacature in Chili en stuurde haar cv. Al snel werd ze aangenomen en vloog ze naar Chili om een jaar Engels te doceren bij een opleidingscentrum.

Jenny had niet gelukkiger kunnen zijn! Het jaar ging voorbij in een vloed van Engelse lessen, Bijbelstudies en vriendschappen. Ze werd uitgenodigd om een tweede jaar te blijven en ze stemde toe. Aan het einde van het tweede jaar sprak ze vloeiend Spaans en de Central Chile Mission binnen de Adventkerk was op zoek naar een tweetalige assistent. Ze kreeg de functie als vrijwilliger aangeboden. Jenny stemde toe en beheerde de daaropvolgende drie jaar de ledenadministratie, leidde kerksecretarissen op en was de lokale leider van de Adventist Volunteer Service – precies de organisatie waarvoor ze vrijwilligerswerk deed. Intussen trouwde ze ook met een Chileen. Jenny had niet gelukkiger kunnen zijn!

Toen belde de Chile Adventist University met de vraag of ze Bijbelles wilde geven. Jenny was enthousiast om terug te keren naar haar wortels na haar studie theologie aan Andrews University. Zodra ze legaal in Chili woonde, maakte ze de overstap naar het Bijbelleraarschap aan de universiteit. Voor het eerst in vijf jaar maakte ze geen deel uit van de Adventist Volunteer Service, maar was ze fulltime in dienst van de universiteit. Tegenwoordig is Jenny een van de vijf Bijbeldocenten aan de universiteit. Zij en de andere docenten geven algemene Bijbellessen die verplicht zijn voor alle studenten aan de universiteit, behalve theologiestudenten. Theologiestudenten hebben hun eigen lessen. Veel van Jenny's studenten leren in haar lessen voor het eerst over God en de Bijbel. Ongeveer driekwart van de 3000 studenten aan de universiteit komt uit niet-adventistische gezinnen. Jenny, die 28 jaar oud is, voelt zich erg gelukkig. Zendeling zijn bij Adventist Volunteer Service opende de deur naar een carrière waarvan ze nooit had durven dromen. 'Ik was van plan om een jaar naar Chili te komen, maar nu is het al meer dan zes jaar geleden,' zegt ze. 'Ik heb het gevoel dat God me hier wilde hebben.'

De dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte voor zendingsprojecten, gaat naar twee projecten aan de Chile Adventist University in Chillán, Chili. Eén project is de opening van een Adventist Volunteer Service-centrum dat jaarlijks 30 zendingen de wereld in zal sturen. Het centrum krijgt vijf leslokalen voor de opleiding tot zending en een auditorium met 250 zitplaatsen. In het tweede universitaire project worden de slaapzalen uitgebreid, zodat 50 extra studenten op de campus kunnen studeren. Momenteel telt de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid niet-adventistisch is en buiten de campus woont. De nieuwe slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor adventistische

theologie- en onderwijsstudenten die van ver komen en studeren om in adventkerken en scholen te werken. Hartelijk dank voor uw genereuze bijdrage.

Dertiende sabbat: Overal adventisten
Chili, 27 december
Jonaton

Jonaton leek niet te kunnen ontsnappen aan de zevendedagsadventisten. Oorspronkelijk afkomstig uit Ecuador, had hij nog nooit een adventist ontmoet voordat hij als tiener naar Chili verhuisde. Maar na zijn aankomst leken adventisten overal te zijn.

Op zich heeft Chili niet een overweldigend aantal adventisten. De Adventkerk heeft ongeveer 106.000 leden in het land met bijna 20 miljoen inwoners. Dat is ongeveer één adventist op elke 88 inwoners. Maar waar Jonaton ook keek, overal leken adventisten te zijn.

In Ecuador groeide Jonaton op in een christelijk gezin dat zelden naar de kerk ging. Zijn ouders waren niet erg religieus, maar Jonaton had altijd in God geloofd en vaak tot Hem gesproken en gebeden. Als tiener nodigden twee ooms die in Chili woonden hem uit om naar het land te komen om te werken en te studeren. Jonaton vond het een geweldige kans. Hij arriveerde in Chili een maand voordat het land tijdens de coronapandemie op slot ging. Door de lockdown kon Jonaton niet werken. Hij kon niet studeren. Hij zat vast op de boerderij van een oom in het zuiden van Chili en wist niet goed wat hij moest doen.

Naarmate de weken verstreken, ontdekte Jonaton dat de boerderij van zijn oom naast een camping van de zevendedagsadventisten lag. Twee beheerders van de camping van de adventisten sloten vriendschap met hem. Elke vrijdagavond boden ze hem heerlijk eten en lekkers aan. Jonaton begon te begrijpen dat vrijdagavond een bijzondere tijd was. De beheerders vertelden hem dat het het begin van de sabbat was. Maar Jonaton was niet geïnteresseerd om meer over de zevendedagsadventisten te horen.

Rond diezelfde tijd kocht een man een stuk land naast de boerderij van zijn oom. Hij stelde zich voor en vroeg Jonaton: "Hoe is het met je geestelijk leven?" Jonaton kwam er toen achter dat de man ook een zevendedagsadventist was." Elke dag bezocht de man Jonaton en vertelde hem over God en de Bijbel. Jonaton luisterde beleefd, maar was niet geïnteresseerd.

Al snel ontdekte hij dat het favoriete Bijbelvers van de man Jozua 1:9 was. Telkens wanneer de man voor een uitdaging stond, claimde hij de belofte van het vers. Vervolgens vroeg de man Jonaton om het vers te herhalen wanneer ze elkaar tegenkwamen. Jonaton leerde het vers snel uit zijn hoofd en herhaalde het voor zijn buurman: 'Ik gebied je dus: wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij.' Al snel werd het Bijbelvers Jonatons favoriete vers. Het was het enige Bijbelvers dat hij uit zijn hoofd kende.

Toen belde Jonatons tweede oom in Chili om de tiener te vertellen dat hij zich klaar moest maken om naar de universiteit te gaan. Jonaton vroeg welke universiteit. Zou het een goede universiteit in de hoofdstad Santiago zijn? Maar de oom had zijn besluit al genomen. 'Je gaat studeren aan de universiteit van de zevendedagsadventisten,' zei hij. Jonaton was verrast. Hij dacht bij zichzelf: 'Wéér adventisten! Ze zijn overal!' Maar hij deelde zijn gedachten niet met zijn oom. In plaats daarvan vroeg hij: 'Waarom een universiteit van de zevendedagsadventisten?' 'Ze zijn aardiger voor immigranten en helpen je met je visum,' zei de oom. 'De universiteit heeft ook een goede christelijke sfeer.'

De coronamaatregelen waren nog steeds van kracht, dus Jonaton begon met onlinelessen aan de Chile Adventist University. Al snel beseftte hij dat het leven op de universiteit anders was. Alles leek om geloof te draaien. De docenten baden voor elke les en hielden toespraken over het geloof. Jonaton was onder de indruk van alles wat hij zag en hoorde. Maar hij was niet geïnteresseerd in meer informatie over de Adventkerk.

Het jaar daarop werden de coronamaatregelen opgeheven en verhuisde Jonaton naar de slaapzaal voor mannen op de campus. Het leven werd plotseling heel anders. Er waren regels in de slaapzaal.

Normaal gesproken speelde Jonaton op vrijdagavond voetbal of ging hij winkelen. Maar hij kon op de universiteit niet aan die activiteiten deelnemen en hij begreep niet waarom.

Nieuwe adventistische vrienden openden hun Bijbel en legden de betekenis van de sabbat uit. Ze lieten zien hoe God rustte op de zevende dag van de schepping in Genesis 2:1-3 en hoe God zijn volk eraan herinnerde de sabbat te vieren in het vierde gebod in Exodus 20:8-10. Jonaton begon te begrijpen wat de twee adventistische beheerders hem op de boerderij van zijn oom probeerden te leren. Zonder het te beseffen, begon hij het gedrag van zijn vrienden te kopiëren en de sabbat te houden.

Toen ontmoette hij een meisje. Jonaton zag dat ze erg op God gericht was en zendeling wilde worden. Om dichterbij haar te komen, besloot hij dat hij meer moest weten over haar geloof en gewoonten als adventist. Dus begon hij Bijbelstudies te volgen. Toen Jonaton zich in de Bijbel verdiepte, besepte hij dat het verkeerd was om de Bijbel te bestuderen om een vrouw te kunnen benaderen. Hij besloot de vrouw te vergeten en zich in plaats daarvan te concentreren op het leren kennen van God. Hij redeneerde dat menselijke relaties vluchtig zijn, maar een relatie met God eeuwig.

Op een sabbat daagde een predikant van de universiteitskerk de studenten uit om te zoeken naar aanwijzingen dat God hen riep om Hem te volgen. Jonaton vroeg zich af of God hem geroepen had. Toen herinnerde hij zich de adventistische beheerders die hem hadden geholpen op de boerderij van zijn oom. Hij herinnerde zich de adventistische man die hem Jozua 1:9 had geleerd. Hij herinnerde zich dat zijn oom hem naar de Chile Adventist University had gestuurd. Op dat moment besepte hij dat er maar één reden kon zijn waarom hij altijd omringd leek te zijn door adventisten: God riep hem. Jonaton gaf zijn hart aan Jezus en liet zich dopen. Nu is hij 19 jaar oud en dient hij God met heel zijn hart. Hij houdt nog steeds van de belofte uit Jozua 1:9. ‘Mijn favoriete Bijbelvers en het eerste Bijbelvers dat ik ooit uit mijn hoofd heb geleerd, is Jozua 1:9, waarin staat: “Ik gebied je dus: wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij,”’ zei hij.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject, gaat naar twee projecten aan de Chile Adventist University in Chillán, Chili. Eén project betreft de uitbreiding van de slaapzalen, zodat 50 extra studenten, zoals Jonaton, op de campus kunnen studeren. Momenteel heeft de universiteit ongeveer 3000 studenten, van wie de overgrote meerderheid geen adventist is en buiten de campus woont. De nieuwe slaapzalen zijn voor iedereen toegankelijk, maar zijn vooral nodig voor studenten adventistische theologie en onderwijs die van ver naar de universiteit komen en studeren om in adventistische kerken en scholen te werken. Het tweede project is de opening van een nieuw centrum voor adventistische vrijwilligers dat jaarlijks 30 zendelingen de wereld in zal sturen. Het centrum krijgt vijf klaslokalen voor de opleiding tot zendeling en een auditorium met 250 zitplaatsen. Andere projecten van dit kwartaal zijn de bouw van 100 sabbatschoolklassen voor kinderen in arme kerken in heel Chili en een nieuwe kerk op de campus van de Pernambucano Adventist Academy in Brazilië. Dank u wel voor uw genereuze bijdrage.